

Arrest

nr. 283 403 van 17 januari 2023
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat Pieter-Jan DE BLOCK
Sint-Bernardusstraat 96-98
1060 BRUSSEL

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 12 januari 2023 heeft ingediend om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van de beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten van 6 januari 2023.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/82 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 12 januari 2023, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 16 januari 2023.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. MILOJKOWIC.

Gehoord de opmerkingen van advocaat P.-J. DE BLOCK, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. DUBOIS, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoeker dient op 6 december 2022 een verzoek om internationale bescherming (VIB) in bij de Belgische autoriteiten. Hij legt daarbij een kopie van een taskara met nummer 1400-0103-28616, afgeleverd op 4 april 2021, voor. Voorts verklaart hij nooit in het bezit te zijn geweest van een paspoort. Een onderzoek van zijn vingerafdrukken leidt tot een treffer in het kader van Eurodac vastgesteld ten gevolge van de vergelijking van de vingerafdrukken van de verzoeker met de krachtens artikel 9 van Verordening 603/2013 verzamelde vingerafdrukken. Deze treffer toont aan dat verzoeker op 25 november 2022

internationale bescherming in Oostenrijk vroeg. Hij werd gehoord op 8 december 2022. Hij verklaart geen familieleden in België en Europa te hebben.

Op 8 december 2022 werden de Oostenrijkse instanties verzocht de betrokkene terug te nemen. Dit verzoek werd niet binnen de door artikel 25§1 van Verordening 604/2013 gestelde termijn van twee weken beantwoord, waaruit volgt dat Oostenrijk met toepassing van artikel 25, §2 op 23 december 2022 de verantwoordelijke lidstaat werd. De verwerende partij neemt op 6 januari 2023, onder een bijlage 26quater, een beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten. Het betreft de bestreden beslissing.

Er wordt op 6 januari 2023 een beslissing tot het vasthouden in een welbepaalde plaats genomen. De arts-adviseur verklaart op 9 januari 2023 dat verzoeker op dat ogenblik niet leed aan een ziekte die een inbreuk zou kunnen inhouden op artikel 3 EVRM en zowel geschikt was om in het centrum te verblijven als om te reizen. Hij werd diezelfde dag, onder een bijlage 10bis, in het bezit gesteld van een doorlaatbewijs geldig tot 8 maart 2023.

“BESLISSING TOT WEIGERING VAN VERBLIJF MET BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN

In uitvoering van artikel 51/5, § 4, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de heer, die verklaart te heten:

naam: O.

voornaam: M.

geboortedatum: X

geboorteplaats: Nangarhar

nationaliteit: Afghanistan

die een verzoek om internationale bescherming heeft ingediend, het verblijf in het Rijk geweigerd.

REDEN VAN DE BESLISSING :

België is niet verantwoordelijk voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming dat aan Oostenrijk toekomt, met toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van artikel 25§2 van de Verordening van het Europees Parlement en de Raad (EU) nr. 604/2013 van 26 juni 2013.

De heer O. M., verder de betrokkene, die verklaart staatsburger van Afghanistan te zijn, bood zich op 06.12.2022 bij onze diensten aan waarbij hij de wens uitte een verzoek om internationale bescherming in te dienen. Diezelfde dag diende hij een formeel verzoek om internationale bescherming in. Hij legde daarbij een kopie van een taskara met nummer 1400-0103-28616, afgeleverd op 04.04.2021, voor. Verder verklaarde de betrokkene nooit in het bezit te zijn geweest van een paspoort.

Een onderzoek van zijn vingerafdrukken leidde tot een treffer in het kader van Eurodac vastgesteld ten gevolge van de vergelijking van de vingerafdrukken van de verzoeker met de krachtens artikel 9 van Verordening 603/2013 verzamelde vingerafdrukken. Deze treffer toont aan dat de betrokkene op 25.11.2022 internationale bescherming in Oostenrijk vroeg.

De betrokkene werd in het kader van zijn verzoek om internationale bescherming gehoord op 08.12.2022. Hij verklaarde religieus gehuwd te zijn en geen kinderen te hebben. Op het ogenblik van zijn interview verbleef zijn partner in Afghanistan. Daarnaast verklaarde de betrokkene geen familieleden in België en Europa te hebben. Op basis van het voorgaande is een behandeling van het verzoek om internationale bescherming van de betrokkene in België op basis van art. 6, art. 8, art. 9, art. 10, art. 11 of art. 16 van Verordening 604/2013 bijgevolg niet aan de orde.

De betrokkene verklaarde Afghanistan op de dag van de machtsovername verlaten te hebben omwille van de taliban en trok via Pakistan (doorreis) en Iran (doorreis) naar Turkije, waar hij 2 maanden na zijn vertrek aankwam en ongeveer 10 maanden verbleef. Nadien verklaarde de betrokkene dat hij via Bulgarije (doorreis van 20 dagen) naar Servië, waar hij ongeveer 2 maanden verbleef. Vervolgens verklaarde de betrokkene dat hij via een onbekend land (doorreis) naar Oostenrijk trok. Hierbij verklaarde de betrokkene

dat enkel zijn vingerafdrukken werden genomen maar hij geen verzoek om internationale bescherming indiende. Via Zwitserland (doorreis) en Frankrijk (doorreis) trok de betrokkene naar België, waar hij op 06.12.2022 een formeel verzoek om internationale bescherming indiende.

Tijdens zijn persoonlijk onderhoud in België werd aan de betrokkene gevraagd omwille van welke specifieke reden(en) hij besloot in België een verzoek om internationale bescherming in te dienen en of hij, met betrekking tot de omstandigheden van opvang of van behandeling, redenen heeft die zijn verzet om overgedragen te worden naar de verantwoordelijke lidstaat in kader van Verordening 604/2013 rechtvaardigen. De betrokkene verklaarde dat België goed zorgt voor asielzoekers en hun gedrag tegenover asielzoekers heel goed is. Hij uitte bezwaar tegen een overdracht naar Oostenrijk omdat België zijn doel was.

Op 08.12.2022 werden de Oostenrijkse instanties verzocht de betrokkene terug te nemen. Dit verzoek werd niet binnen de door artikel 25§1 van Verordening 604/2013 gestelde termijn van 2 weken beantwoord, waaruit volgt dat Oostenrijk met toepassing van artikel 25§2 op 23.12.2022 de verantwoordelijke lidstaat werd.

Gelet op het voorgaande dient te worden besloten dat de verantwoordelijkheid berust bij Oostenrijk. Verordening 604/2013 is een onderdeel van het gemeenschappelijk Europees asielstelsel, dat is uitgedacht in een context waarin kan worden aangenomen dat alle staten, die aan dit stelsel deelnemen, de grondrechten eerbiedigen waaronder de rechten die de Conventie van Genève van 1951 of het Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens als grondslag hebben en dat er in dat opzicht wederzijds vertrouwen tussen de lidstaten kan bestaan. Er moet dan ook worden aangenomen dat de lidstaten het beginsel van nonrefoulement en de verdragsverplichtingen voortkomende uit de Conventie van Genève en het Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens nakomen. Het is in deze context dat in Verordening 604/2013 de criteria en de mechanismen werden vastgelegd om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek tot internationale bescherming. Dit betekent dat een verzoeker niet vrij een lidstaat kan kiezen en de persoonlijke appreciatie van een lidstaat of de enkele wens in een bepaalde lidstaat te kunnen blijven op zich geen grond zijn voor de toepassing van de soevereiniteitsclausule van Verordening 604/2013.

Toch oordeelde het Hof van Justitie van de Europese Unie (hierna HvJ-EU) in zijn uitspraak van 21.12.2011 in de gevoegde zaken C-411/10 en C-493/10 dat niet kan worden uitgesloten dat de werking van het asielstelsel in een bepaalde lidstaat grote moeilijkheden ondervindt waardoor het risico bestaat dat verzoekers, na overdracht aan die lidstaat, in een situatie belanden die strijdig is met artikel 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens (hierna EVRM) of artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie (hierna EU-Handvest). Volgens het Hof volgt daaruit niet dat elke schending van een grondrecht door de verantwoordelijke lidstaat gevolgen heeft voor de verplichtingen van de andere lidstaten betreffende het naleven en toepassen van Verordening 343/2003. Het Hof oordeelde wel dat de andere lidstaten geen verzoekers mogen overdragen aan de verantwoordelijke lidstaat onder de bepalingen van Verordening 343/2003 indien zij niet onkundig kunnen zijn van het feit dat fundamentele tekortkomingen met betrekking tot procedures inzake asiel en internationale bescherming en de onthaal- en opvangvoorzieningen voor verzoekers in die lidstaat aannemelijk maken dat de verzoeker door overdracht aan die lidstaat een risico loopt op een onmenselijke of vernederende behandeling. Elke lidstaat is dan ook gehouden te onderzoeken of een overdracht aan een andere lidstaat zou kunnen leiden tot een reëel risico op blootstelling aan omstandigheden die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna EHRM) oordeelde dat een verwijdering door een lidstaat aan een andere lidstaat een probleem betreffende artikel 3 van het EVRM kan inhouden indien er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat men in de ontvangende lidstaat een reëel risico loopt te worden blootgesteld aan omstandigheden die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM.

Het EHRM stelde dat de te verwachten gevolgen van een verwijdering dienen te worden onderzocht rekening houdende met de algemene situatie in die lidstaat en met de omstandigheden die eigen zijn aan de situatie van de over te dragen persoon. Hieromtrent wensen we op te merken dat het EHRM tevens oordeelde dat de omstandigheden in de ontvangende lidstaat een zeker niveau van hardheid moeten kennen om binnen het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM te vallen (Mohammed v. Oostenrijk, nr. 2283/12, 6 juni 2013).

Oostenrijk is partij bij het Verdrag van Genève betreffende de status van vluchtelingen van 1951, zoals gewijzigd bij het Protocol van New York van 1967 en bij het EVRM. Er moet dan ook van worden uitgegaan dat Oostenrijk het beginsel van non-refoulement alsmede de andere verdragsverplichtingen voortkomende uit de Conventie van Genève en het EVRM nakomt.

Tijdens zijn persoonlijk onderhoud verklaarde de betrokkene dat België goed zorgt voor asielzoekers en hun gedrag tegenover asielzoekers heel goed is. Hij uitte dan ook bezwaar tegen een overdracht naar Oostenrijk omdat België zijn doel is. Het volgen van de door de betrokkene uitdrukkelijk opgegeven reden om precies in België een verzoek om internationale bescherming in te dienen, zou neerkomen op het ontkennen van het objectief dat Europa voor ogen heeft met Verordening 604/2013 waarbij de criteria en de mechanismen worden vastgelegd om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek om internationale bescherming en om een vrije keuze van de verzoeker om internationale bescherming uit te sluiten.

De loutere persoonlijke appreciatie van een lidstaat door de betrokkene kan dan ook geen grond zijn voor de toepassing van de soevereiniteitsclausule en de Belgische instantie zal dan ook niet voldoen aan de wil van de betrokkene om zijn verzoek om internationale bescherming in België te behandelen. Het komt de betrokkene hierbij niet toe om zelf te bepalen in welk land zijn asielaanvraag dient te worden behandeld. Verordening 604/2013 omvat de bepalingen ter vaststelling van de verantwoordelijke lidstaat en de persoonlijke voorkeur voor een bepaalde lidstaat is geen criterium ter vaststelling van de verantwoordelijke lidstaat.

Wat betreft zijn vingerafdrukken, merken we op dat het vingerafdrukkenonderzoek een Eurodac-resultaat type "1" opleverde. Artikel 24(4) van Verordening 603/2013 van het Europees Parlement en van de Raad van 26.06.2013 bepaalt dat verzoekers voor internationale bescherming worden aangeduid met code "1" na de kenletter(s) van de lidstaat, die de gegevens heeft toegezonden. Dit toont aan dat de betrokkene wel degelijk internationale bescherming vroeg in Oostenrijk. We benadrukken dat Verordening 603/2013 van het Europees Parlement en van de Raad van 26.06.2013 de lidstaten opdraagt de vingerafdrukken te registreren van elke persoon van 14 jaar of ouder die om internationale bescherming verzoekt (artikel 9). Het laten nemen van de vingerafdrukken in de gevallen vermeld in artikel 9 van deze Verordening is bijgevolg niet vrijblijvend of een vrije keuze, maar een verplichting. Dat de betrokkene inroept dat hij werd verplicht of werd gedwongen zijn vingerafdrukken te laten registreren kan dan ook niet worden beschouwd als een incorrecte of onmenselijke behandeling door de Oostenrijkse autoriteiten volgens artikel 3 van het EVRM.

De Oostenrijkse instanties werden op 23.12.2022 stilzwijgend verantwoordelijk voor de behandeling van het door de betrokkene in België ingediende verzoek om internationale bescherming, dit op grond van artikel 25§2 van Verordening 604/2013: "Het zonder reactie laten verstrijken van de in lid 1 genoemde termijn van één maand of twee weken, staat gelijk met aanvaarding van het verzoek en houdt de verplichting in om de betrokken persoon terug te nemen en te zorgen voor passende regelingen voor de aankomst." We merken op dat Verordening 604/2013 uitdrukkelijk de mogelijkheid voorziet van een impliciet akkoord en de verantwoordelijke lidstaat in dat geval tot dezelfde verplichtingen is gehouden als in geval van een expliciet akkoord. Hieruit volgt dat de Oostenrijkse instanties na overdracht de betrokkene de mogelijkheid zullen bieden tot het indienen van een verzoek om internationale bescherming en dit verzoek vervolgens inhoudelijk zullen behandelen. Ze zullen de betrokkene niet verwijderen naar zijn land van herkomst of land van gewoonlijk verblijf zonder een volledig en gedegen onderzoek van dit verzoek om internationale bescherming en de betrokkene zal gemachtigd zijn tot verblijf in Oostenrijk in zijn hoedanigheid van verzoeker om internationale bescherming en de door de wet voorziene bijstand en opvang verkrijgen.

Op basis van de elementen van het dossier zijn er geen redenen om aan te nemen dat de in Oostenrijk ingediende verzoek door de betrokkene niet op een objectieve en zorgvuldige manier aan de bovenvermelde standaarden werd getoetst.

Oostenrijk onderwerpt verzoeken om internationale bescherming aan een individueel onderzoek en kent de vluchtelingenstatus of de subsidiaire bescherming toe aan personen, die voldoen aan de in de regelgeving voorziene voorwaarden. Er is bijgevolg geen enkele aanleiding om aan te nemen dat de Oostenrijkse autoriteiten de minimumnormen inzake de asielprocedure en inzake de erkenning als vluchteling of als persoon die internationale bescherming behoeft, zoals die zijn vastgelegd in de Europese richtlijnen 2011/95/EU en 2013/32/EU, niet zouden respecteren.

Indien zou worden aangevoerd dat een overdracht van de betrokkene aan Oostenrijk "indirect refoulement" impliceert merken we op dat Oostenrijk partij is bij het Verdrag van Genève betreffende de status van vluchtelingen van 1951 en bij het EVRM en er derhalve kan van worden uitgegaan dat de Oostenrijkse instanties zich houden aan hun verplichtingen inzake "non-refoulement".

Zowel het EHRM als het HvJ-EU oordeelden dat het interstatelijk vertrouwensbeginsel weerlegbaar is, maar enkel in een situatie dat de lidstaten niet onkundig kunnen zijn van het feit dat aan het systeem verbonden tekortkomingen inzake de procedure of de opvangvoorzieningen voor verzoekers in de verantwoordelijke lidstaat en die op feiten berusten aannemelijk maken dat de betrokken verzoeker om internationale bescherming een reëel risico loopt op een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 4 van het Handvest of artikel 3 van het EVRM in geval van een overdracht aan de verantwoordelijke lidstaat.

Het EHRM oordeelde in de zaak K.R.S. tegen het Verenigd Koninkrijk (nr. 32733/08) dat in het geval van een risico op een met artikel 3 van het EVRM strijdige behandeling of op "refoulement" de betrokken verzoeker dit kan aanklagen bij de desbetreffende autoriteiten en zo nodig daarna bij het EHRM in het kader van regel 39 (voorlopige maatregelen) van de regels van het Hof. Dit standpunt werd later en meer bepaald in geval van Griekenland gewijzigd, maar we zijn van oordeel dat de algemene regel in dit geval van een overdracht aan Oostenrijk staande blijft. In deze optiek zijn we van mening dat de betrokkene klachten betreffende de procedure tot het bekomen van internationale bescherming dient te richten tot de daartoe bevoegde Oostenrijkse instanties en zo nodig bij het EHRM, wat betekent dat hier in beginsel geen taak is weggelegd voor de Belgische instanties.

Een belangrijke bron betreffende de Oostenrijkse procedure inzake asiel en internationale bescherming en de opvangvoorzieningen voor verzoekers is het geactualiseerde rapport over Oostenrijk van het mede door de "European Council on Refugees and Exiles" (ECRE) gecoördineerde project "Asylum Information Database" (Lukas Gahleitner-Gertz, "Asylum Information Database – Country Report: Austria – 2021 Update", <https://asylumineurope.org/reports/country/austria>, laatste update op 25.04.2022, hierna het AIDA-rapport genoemd, een kopie wordt toegevoegd aan het administratief dossier). Wat betreft de toegang tot de procedure voor het bekomen van internationale bescherming, wordt in het rapport uitdrukkelijk gesteld dat personen wiens verzoek om internationale bescherming in Oostenrijk nog hangende is, zonder problemen opnieuw toegang krijgen tot de procedure indien hun overdracht binnen de twee jaar na het verlaten van Oostenrijk plaats vindt (pagina 56, "Asylum seekers returning to Austria under the Dublin Regulation, and whose claim is pending a final decision, do not face obstacles if their transfer takes place within two years after leaving Austria").

Wat betreft de opvangfaciliteiten meldt het AIDA-rapport dat de omstandigheden in de verschillende opvangstructuren variëren, maar dat de omstandigheden in het algemeen verbeterden door een terugval in het aantal op te vangen personen (pagina 106). Daarnaast ondervinden personen die in kader van de Dublin-III Verordening worden teruggestuurd geen problemen bij de toegang tot opvangvoorzieningen (pagina 56, "Dublin returnees also do not face any particular issues in accessing the reception system"). Daarnaast meldt het rapport dat er geen gevallen zijn van verzoekers die uitgesloten worden van opvang omwille van plaatsgebrek in de opvangcentra (pagina 106).

We bevestigen dat bovenvermelde bron kritische bemerkingen plaatst bij bepaalde aspecten van de procedure tot het bekomen van internationale bescherming en de opvang in Oostenrijk. Echter zijn we van oordeel dat bepaalde tekortkomingen niet kunnen worden gelijkgesteld met een systematisch en structureel falen en bezwaarlijk kan worden gesteld dat de Oostenrijkse instanties volledig falen in het bieden van opvang en bijstand en het toegang verlenen tot de procedure tot het bekomen van internationale bescherming. Bovenvermelde bron dwingt niet tot het besluit dat de procedure voor het bekomen van internationale bescherming en onthaal- en opvangvoorzieningen in Oostenrijk zodanig structurele tekortkomingen vertonen, waardoor personen die in het kader van Verordening 604/2013 aan Oostenrijk worden overgedragen per definitie een reëel risico lopen op blootstelling aan omstandigheden die een schending zouden zijn van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Het loutere feit dat opmerkingen kunnen worden gemaakt betreffende bepaalde aspecten is volgens ons onvoldoende om tot dit besluit te komen.

Tijdens zijn persoonlijk onderhoud verklaarde de betrokkene gezond te zijn. Tot op heden heeft de betrokkene geen elementen neergelegd die een overdracht naar Oostenrijk verhinderen of dat de betrokkene door overdracht naar de verantwoordelijke lidstaat vanwege redenen van gezondheid een

reëel risico loopt blootgesteld te worden aan omstandigheden die een schending vormen van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

We wensen dan ook te benadrukken dat betrokkene niet beschouwd kan worden als zijnde behorend tot de specifieke situatie van kwetsbare personen zoals gedefinieerd in artikel 21 van Richtlijn 2013/33/EU. Het AIDA-rapport stelt dat de toegang tot gezondheidszorg voor verzoekers om internationale bescherming in Oostenrijk wettelijk is gewaarborgd (pagina 114). De auteurs maken melding van factoren die een vlotte en adequate toegang tot gezondheidszorg kunnen belemmeren maar dit leidt geenszins tot de conclusie dat de toegang tot gezondheidszorg voor verzoekers voor internationale bescherming dusdanig problematisch is dat een overdracht aan Oostenrijk een risico op onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest tot gevolg dreigt te hebben.

We benadrukken dat Verordening 604/2013 voorzorgsmaatregelen voorziet. In geval van een medische problematiek of speciale noden wordt die informatie neergelegd in een gezondheidsverklaring en voor de overdracht gedeeld met de verantwoordelijke lidstaat op de wijze omschreven in artikel 32 van Verordening 604/2013. Deze uitwisseling van informatie is niet vrijblijvend en is er uitdrukkelijk op gericht de ontvangende lidstaat de mogelijkheid te geven de nodige maatregelen te treffen. We zijn van oordeel dat niet aannemelijk werd gemaakt dat de medische voorzieningen in Oostenrijk niet van een vergelijkbaar niveau is als in België en dat de betrokkene in zijn hoedanigheid van verzoeker om internationale bescherming in Oostenrijk niet de nodige zorg zal kunnen krijgen. Dat Oostenrijk geen gevolg zou geven aan de uitgewisselde informatie conform aan artikel 32 van Verordening 604/2013 wordt dan ook op geen enkele wijze aannemelijk gemaakt.

De Oostenrijkse autoriteiten worden minstens 7 werkdagen vooraf ingelicht van de overdracht van de betrokkene.

Gelet op het voorgaande wordt besloten dat niet aannemelijk werd gemaakt dat een overdracht van de betrokkene aan Oostenrijk een reëel risico inhoudt op blootstelling aan omstandigheden die een inbreuk vormen op artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

Gelet op het voorgaande wordt eveneens besloten dat er geen grond is voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming door de Belgische instanties met toepassing van artikel 17(1) van Verordening 604/2013. Hieruit volgt dat België niet verantwoordelijk is voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming, dat aan de Oostenrijkse autoriteiten toekomt met toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en artikel 25§2 van Verordening 604/2013.

De betrokkene is niet in bezit van de in artikel 2 van de wet van 15.12.1980 bedoelde binnenkomstdocumenten.

Bijgevolg moet de betrokkene het grondgebied van België verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen(3), tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

Betrokkene zal teruggeleid worden naar de bevoegde Oostenrijkse autoriteiten.”

2. Over de vordering tot schorsing

2.1. De drie cumulatieve voorwaarden

Artikel 43, § 1, eerste lid, van het procedurereglement van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: het PR RvV) bepaalt dat, indien de uiterst dringende noodzakelijkheid wordt aangevoerd, de vordering een uiteenzetting van de feiten dient te bevatten die deze uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen.

Verder kan, overeenkomstig artikel 39/82, § 2, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet), slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van een administratieve rechtshandeling worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en op voorwaarde dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Uit het voorgaande volgt dat, opdat een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid kan worden ingewilligd, de drie voornoemde voorwaarden cumulatief moeten zijn vervuld.

2.2. Betreffende de tweede voorwaarde: de ernst van de aangevoerde middelen

2.2.1. In een enig middel voert verzoeker de schending aan van artikel 3 EVRM, van de artikelen 4 en 41 EU-Handvest, van artikel 13 van de Richtlijn 2003/9/EG tot vaststelling van de minimumnormen voor de opvang van asielzoekers in de lidstaten, van artikel 13.1 van de Dublin III-Verordening, van de materiële motiveringsplicht, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van het verbod van willekeur.

Hij geeft vooreerst een theoretische uiteenzetting van de opgeworpen rechtsbeginselen en betoogt in Oostenrijk een gebrekkige toegang tot rechtsbijstand en een gebrekkige beroepsprocedure te hebben. Hij verwijst hierbij naar het AIDA-rapport april 2019. Hij stelt niet de stand te weten van zijn VIB in Oostenrijk waardoor het niet uitgesloten is dat die procedure reeds negatief afgesloten zou zijn en er hiertegen geen beroepstermijn meer openstaat. Hij stelt dat, gelet op die problematiek, zijn kansen in het kader van een meervoudige asielaanvraag gering zijn waardoor er een reëel risico bestaat op refoulement naar zijn land van herkomst. De verwerende partij zou hiermee onvoldoende rekening gehouden hebben. Hij verwijst voorts naar zijn militair profiel waardoor hem, gelet op de actuele situatie in Afghanistan, een met aan zekerheid grenzende waarschijnlijkheid een beschermingsstatus moet worden toegekend. Hij verwijst verder naar de structurele tekortkomingen in de Oostenrijkse asielprocedure en de receptieomstandigheden aldaar. Er zou verder een gebrek aan tolken zijn. Hij stelt, met verwijzing naar het ECRE-rapport en het AIDA-rapport, beide uit 2019, dat personen die een opvangstructuur voor meer dan drie dagen verlaten hebben, uitgesloten worden van opvang en van medische verzorging. Daarnaast zou de toegang tot de arbeidsmarkt beperkt zijn tot seizoensarbeid en zou verzoeker daardoor zelf voor de Basiszorg een bijdrage moeten leveren. Er zou niet onderzocht zijn of hij bij uitlevering aan Oostenrijk zal worden blootgesteld aan onmenselijke en vernederende behandelingen. Hij verwijst voorts naar de recente gewijzigde omstandigheden in Oostenrijk waar sinds eind 2017 een coalitie van conservatieven en extreemrechts als regering zetelt die het asielsysteem grondig willen hervormen en verstrengen. Hij stelt verder dat er in Oostenrijk een ernstig tekort is aan gespecialiseerde hulp voor getraumatiseerde verzoekers om internationale bescherming en aan zorg en behandeling voor psychische problemen, waardoor asielzoekers er maanden tot zelfs een jaar moeten wachten om in aanmerking te komen voor psychotherapie. Hij stelt traumatische problemen te hebben t.g.v. de gebeurtenissen in Afghanistan en bij overdracht aan Oostenrijk verstoken te blijven van psychologische behandeling.

2.2.2. Uit de bestreden beslissing blijkt dat de te verwachten gevolgen van de geplande overdracht worden onderzocht en dat een onderzoek gevoerd wordt naar een eventuele schending van de artikelen 3 van het EVRM en 4 van het EU-Handvest waarbij de gemachtigde tot de vaststelling komt dat bij overdracht van verzoeker aan Oostenrijk die artikelen niet geschonden worden.

De Raad stelt vooreerst vast dat in de bestreden beslissing wordt verwezen naar en geciteerd uit het rapport van de "European Council on Refugees and Exiles" (ECRE), gecoördineerde project "Asylum Information Database" (Lukas Gahleitner-Gertz e.a., "Asylum Information Database – Country Report: Austria – 2021 update, laatste update op 25 april 2022, <https://asylumineurope.org/reports/country/austria/>, een kopie van dit rapport is toegevoegd aan het administratief dossier).

Het door verzoeker geschonden geachte artikel 3 van het EVRM is inhoudelijk gelijk aan artikel 4 van het Handvest en bepaalt dat "niemand mag worden onderworpen aan folteringen of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen". Deze bepaling bekrachtigt een van de fundamentele waarden van elke democratische samenleving en verbiedt in absolute termen folteringen en onmenselijke of vernederende behandelingen, ongeacht de omstandigheden en de handelingen van het slachtoffer (vaste rechtspraak: zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 218). Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: het EHRM) heeft reeds geoordeeld dat de verwijdering door een lidstaat een probleem ten aanzien van artikel 3 van het EVRM kan opleveren en dus een verdragsluitende Staat verantwoordelijk kan stellen, wanneer er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partij in het land van bestemming een reëel gevaar loopt om te worden onderworpen aan behandelingen die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM. In deze omstandigheden houdt artikel 3 van het EVRM de verplichting in de persoon in kwestie niet naar dat land te verwijderen (zie vaste rechtspraak EHRM 11 oktober 2011, nr. 46390/10, Auad v. Bulgarije, par. 96). Hierbij moet worden benadrukt dat ook in het kader van het EVRM het vermoeden waarop het systeem van de Verordening 604/2013/EU is gebaseerd, met name dat de voor overdracht aangezochte lidstaat de

fundamentele rechten neergelegd in het EVRM zal eerbiedigen – dit is het wederzijds vertrouwensbeginsel – niet onweerlegbaar is (EHRM 4 november 2014, nr. 29217/12, Tarakhel v. Zwitserland, par. 103). Dit vermoeden wordt volgens het EHRM weerlegd wanneer, zoals de vaste rechtspraak luidt, er zwaarwegende gronden worden aangetoond die aannemelijk maken dat de betrokken asielzoeker een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan foltering of onmenselijke behandeling (EHRM 4 november 2014, nr. 29217/12, Tarakhel v. Zwitserland, par. 104). Wanneer lidstaten de Verordening 604/2013/EU toepassen, moeten zij derhalve nagaan of de voor overdracht aangezochte lidstaat een asielprocedure hanteert waarin voldoende waarborgen zijn voorzien om te voorkomen dat een asielzoeker, op rechtstreekse of onrechtstreekse wijze, wordt verwijderd naar zijn land van herkomst zonder een beoordeling in het licht van artikel 3 van het EVRM van de risico's waaraan hij aldaar kan worden blootgesteld (EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, M.S.S. v. België en Griekenland, par. 342). Volgens vaste rechtspraak van het EHRM inzake artikel 3 van het EVRM dienen de gevreesde slechte behandelingen en omstandigheden in het land van terugkeer een minimum niveau aan hardheid en ernst te vertonen om binnen het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM te vallen (EHRM 26 oktober 2000, Grote Kamer, nr. 30210/96, Kudla v. Polen, par. 91-92; EHRM 21 januari 2011, Grote Kamer, nr. 30696/09, M.S.S. v. België en Griekenland, par. 219-220). De beoordeling van het vereiste minimumniveau aan hardheid en ernst is relatief en afhankelijk van alle omstandigheden van het individueel geval, zoals de duur van de behandeling en de fysieke of mentale gevolgen ervan, alsook, desgevallend, het geslacht, de leeftijd en de gezondheidstoestand van het slachtoffer (zie EHRM 15 juli 2002, nr. 47095/99, Kalashnikov v. Rusland, par. 95; EHRM 21 januari 2011, Grote Kamer, nr. 30696/09, M.S.S. v. België en Griekenland, par. 219). Een behandeling in strijd met artikel 3 van het EVRM kan betrekking hebben op de fysieke integriteit, de morele integriteit en de menselijke waardigheid (EHRM 21 januari 2011, Grote Kamer, nr. 30696/09, M.S.S. v. België en Griekenland, par. 220). In dit kader worden asielzoekers gekenmerkt als een kwetsbare groep die een bijzondere bescherming behoeven (EHRM 21 januari 2011, M.S.S. v. België en Griekenland, par. 251). Om te beoordelen of verzoeker een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling, dienen de voorzienbare gevolgen van een gedwongen terugkeer van verzoeker naar Italië te worden onderzocht, rekening houdend met de algemene situatie in dat land en met de omstandigheden die eigen zijn aan zijn geval (zie EHRM 11 oktober 2011, nr. 46390/10, Auad v. Bulgarije, par. 99 (c)). Wat het onderzoek van de algemene situatie in een land betreft, hecht het EHRM vaak belang aan de informatie, vervat in de recente verslagen afkomstig van onafhankelijke internationale organisaties voor de verdediging van de rechten van de mens zoals Amnesty International of van regeringsbronnen (zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, §§ 347 en 348; EHRM 5 juli 2005, Said/Nederland, § 54; EHRM 26 april 2005, Müslim/Turkije, § 67; EHRM 15 november 1996, Chahal/Verenigd Koninkrijk, §§ 99-100). Het EHRM heeft eveneens geoordeeld dat een eventualiteit van slechte behandelingen wegens een instabiele conjunctuur in een land op zich niet leidt tot een inbreuk op artikel 3 van het EVRM (zie: EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons./Verenigd Koninkrijk, § 111) en dat, wanneer de bronnen waarover het beschikt, een algemene situatie beschrijven, de specifieke beweringen van een persoon moeten worden gestaafd door andere bewijselementen (zie: EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 9; EHRM 28 februari 2008, Saadi/Italië, § 131; EHRM 4 februari 2005, Mamatkulov en Askarov/Turkije, § 73; EHRM 26 april 2005, Müslim/Turkije, § 68). Indien een persoon aanvoert dat hij deel uitmaakt van een groep die systematisch wordt blootgesteld aan een praktijk van slechte behandeling, zal de bescherming van artikel 3 van het EVRM in werking treden wanneer deze persoon aantoont dat er ernstige redenen bestaan om het bestaan van de praktijk in kwestie aan te nemen en om aan te nemen dat hij tot de bedoelde groep behoort (EHRM 11 oktober 2011, nr. 46390/10, Auad v. Bulgarije, par. 99 (e)). Dit zal worden onderzocht in het licht van het relaas van deze persoon en van de beschikbare informatie over het land van bestemming wat de groep in kwestie betreft (zie: EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 80; EHRM 23 mei 2007, Salah Sheekh/Nederland, § 148). Het gegeven dat een grote groep van asielzoekers zich in dezelfde situatie bevindt als de betrokken persoon, doet geen afbreuk aan het individueel karakter van het risico indien het voldoende concreet en aantoonbaar is (cf. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 359 in fine). Zowel wat de algemene situatie in een land betreft als de omstandigheden eigen aan haar geval, moet een verzoekende partij over de materiële mogelijkheid beschikken om deze omstandigheden te gepasten tijde te doen gelden (cf. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 366). Het komt verzoekende partij toe om een begin van bewijs te leveren van zwaarwegende gronden die aannemelijk maken dat zij bij verwijdering naar het land van bestemming zal worden blootgesteld aan een reëel risico op onmenselijke behandeling (zie EHRM 11 oktober 2011, nr. 46390/10, Auad v. Bulgarije, par. 99, punt (b) en RvS 20 mei 2005, nr. 144.754). Het bestaan van een reëel risico op een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling moet worden beoordeeld op grond van de omstandigheden waarvan het bestuur kennis had of had moeten hebben op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissing (cf. mutatis mutandis: EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 81; EHRM 20 maart 1991, Cruz Varas en cons./Zweden, §§ 75-76; EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons./Verenigd Koninkrijk, § 107). Er rust

op de overheid, bij het nemen van een verwijderingsbeslissing, de plicht om een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te verrichten van gegevens die wijzen op een reëel risico van een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling (cf. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, §§ 293 en 388). Dat de beoordeling van het bestaan van een reëel risico noodzakelijkerwijs een nauwgezet onderzoek inhoudt, werd nogmaals bevestigd in recente rechtspraak van het EHRM (zie bv. EHRM 23 maart 2016, nr. 43611/11, F.G. v. Zweden). Voorts blijkt uit het arrest van het Hof van Justitie van de Europese Unie van 21 december 2011 in de zaak N.S./Secretary of State for the Home Department dat in het licht van artikel 4 van het Handvest betreffende het “verbod van folteringen en van onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen” – verdragsartikel dat aldus een gelijklopende inhoud heeft als artikel 3 van het EVRM - een eventualiteit van een onterende of onmenselijke behandeling voldoende is opdat de lidstaten verhinderd zouden zijn om bij het bepalen van de verantwoordelijke lidstaat onder de Verordening 604/2013/EU het interstatelijk vertrouwensbeginsel te hanteren. Het Hof van Justitie bevestigt uitdrukkelijk de principes die worden vooropgesteld door het EHRM, waarbij de bescherming van artikel 3 van het EVRM slechts in uitzonderlijke omstandigheden toepassing vindt. Niet elke schending van de grondrechten door de overeenkomstig de in de Verordening 604/2013/EU bepaalde criteria verantwoordelijke staat heeft immers een invloed op de verantwoordelijkheid van de andere lidstaten. Een dergelijke redenering zou strijdig zijn met de bestaansreden van de Unie, de verwezenlijking van de ruimte van veiligheid, vrijheid en rechtvaardigheid, en meer bepaald het gemeenschappelijk Europees asielstelsel dat berust op wederzijds vertrouwen en een vermoeden dat de overige lidstaten het Unierecht en meer in het bijzonder de grondrechten eerbiedigen, die in de onderhavige context op het spel staan (HvJ, Grote Kamer, 21 december 2011, gevoegde zaken C-411/10 en C-493/10, punten 84 en 85). Hieruit blijkt dat het Hof van oordeel is dat de verplichtingen neergelegd in de criteria van de Verordening 604/2013/EU tot het bepalen van de verantwoordelijke lidstaat elke inhoud wordt ontnomen indien iedere niet-naleving van afzonderlijke bepalingen van de toepasselijke Europese richtlijnen door een bevoegde lidstaat tot gevolg zouden hebben dat de lidstaat waarin een asielverzoek is ingediend, de asielzoeker niet meer aan die eerste lidstaat kan overdragen. Ingeval echter “ernstig moet worden gevreesd dat het systeem van de asielprocedure en de opvangvoorzieningen voor asielzoekers in de verantwoordelijke lidstaat tekort schieten, waardoor asielzoekers die aan deze lidstaat worden overgedragen er onmenselijk of vernederd worden behandeld in de zin van artikel 4 van het Handvest” (cf. HvJ, Grote Kamer, 21 december 2011, gevoegde zaken C-411/10 en C-493/10, punt 86), is de overdracht in strijd met die bepaling. Artikel 3.2, tweede lid, van de Verordening 604/2013/EU bepaalt het volgende: *“Indien het niet mogelijk is een verzoeker over te dragen aan de lidstaat die in de eerste plaats als verantwoordelijke lidstaat is aangewezen, omdat ernstig moet worden gevreesd dat de asielprocedure en de opvangvoorzieningen voor verzoekers in die lidstaat systeemfouten bevatten die resulteren in onmenselijke of vernederende behandelingen in de zin van artikel 4 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie, blijft de lidstaat die met het bepalen van de verantwoordelijke lidstaat is belast de criteria van hoofdstuk III onderzoeken teneinde vast te stellen of een andere lidstaat als verantwoordelijke lidstaat kan worden aangewezen.”* Een overdracht naar een bevoegde lidstaat onder de Verordening 604/2013/EU en de vaststelling van de verantwoordelijkheid van deze lidstaat wordt bijgevolg verhinderd indien ernstig gevreesd moet worden dat de asielprocedure en de opvangvoorzieningen voor verzoekers om internationale bescherming in die lidstaat systeemfouten bevatten die resulteren in onmenselijke of vernederende behandelingen in de zin van artikel 4 van het Handvest en artikel 3 van het EVRM. Gelet op het voorgaande dient verzoeker aannemelijk te maken bij een overdracht aan de verantwoordelijke lidstaat vernederende of onterende behandelingen te moeten vrezen om redenen die zijn individuele geval betreffen, of dat er ernstige en bewezen motieven zijn om het bestaan van de systematische praktijk van schendingen aan te nemen en om aan te nemen dat hij, als verzoeker om internationale bescherming en terugkeerder in het kader van de Verordening 604/2013/EU, tot een kwetsbare groep behoort, die wordt blootgesteld aan dergelijke systematische praktijk (cf. EHRM 28 februari 2008, Saadi/Italië, § 132).

Verzoeker kan niet worden bijgetreden in zoverre hij zou poneren dat hij in strijd met artikel 41 van het Handvest niet zou zijn gehoord. Uit het administratief dossier blijkt immers dat er op 8 december 2022 een Dublin-interview plaatsvond.

Uit het Dublin-interview blijkt dat verzoeker, op de vraag waarom hij precies in België een verzoek om internationale bescherming wil indienen, antwoordde dat hij besloot internationale bescherming te vragen in België omdat België goed zorgt voor asielzoekers en hun gedrag tegenover asielzoekers heel goed is. Hij uitte bezwaar tegen een overdracht naar Oostenrijk omdat België zijn doel is.

Naar aanleiding van verzoekers verklaringen wordt door de gemachtigde van de staatssecretaris het volgende overwogen in de bestreden beslissing:

“Tijdens zijn persoonlijk onderhoud verklaarde de betrokkene dat België goed zorgt voor asielzoekers en hun gedrag tegenover asielzoekers heel goed is. Hij uitte dan ook bezwaar tegen een overdracht naar Oostenrijk omdat België zijn doel is. Het volgen van de door de betrokkene uitdrukkelijk opgegeven reden om precies in België een verzoek om internationale bescherming in te dienen, zou neerkomen op het ontkennen van het objectief dat Europa voor ogen heeft met Verordening 604/2013 waarbij de criteria en de mechanismen worden vastgelegd om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek om internationale bescherming en om een vrije keuze van de verzoeker om internationale bescherming uit te sluiten. De loutere persoonlijke appreciatie van een lidstaat door de betrokkene kan dan ook geen grond zijn voor de toepassing van de soevereiniteitsclausule en de Belgische instantie zal dan ook niet voldoen aan de wil van de betrokkene om zijn verzoek om internationale bescherming in België te behandelen. Het komt de betrokkene hierbij niet toe om zelf te bepalen in welk land zijn asielaanvraag dient te worden behandeld. Verordening 604/2013 omvat de bepalingen ter vaststelling van de verantwoordelijke lidstaat en de persoonlijke voorkeur voor een bepaalde lidstaat is geen criterium ter vaststelling van de verantwoordelijke lidstaat.”

Verzoeker gaat in zijn middel nergens in op de concrete motieven van de bestreden beslissing. Uit wat voorafgaat blijkt dat met zijn persoonlijke situatie rekening werd gehouden en dat zijn persoonlijke situatie werd onderzocht. In het middel beperkt verzoeker zich tot het citeren van uittreksels uit de beschikbare landeninformatie over Oostenrijk om zijn standpunt te onderbouwen dat een overdracht naar Oostenrijk zou indruisen tegen artikel 3 van het EVRM.

Zo leidt verzoeker uit het AIDA-rapport een aantal, volgens hem structurele, tekortkomingen af inzake de toegang tot de rechtsbijstand en de beroepsprocedure en inzake de receptie-omstandigheden. Volgens verzoeker vormen deze tekortkomingen systeemfouten waardoor een overdracht aan Oostenrijk een onmenselijke of vernederende behandeling uitmaakt.

De Raad stelt in de eerste plaats vast dat in het AIDA Country Report: Austria, 2021 update, april 2022, dat in het administratief dossier is opgenomen, uitdrukkelijk wordt vermeld dat Dublin-returnees in Oostenrijk geen hinderpalen ondervinden om een onderbroken asielprocedure te heropenen indien zij binnen de tijdsspanne van twee jaar terugkeren of een procedure te starten in een navolgend verzoek indien er reeds een definitieve beslissing werd genomen. Tevens wordt aangegeven dat Dublin-returnees geen problemen ervaren om in het opvangsysteem terecht te komen (AIDA-rapport, p. 54). Verzoeker brengt in zijn middel geen gegevens aan die deze vaststellingen weerleggen.

Verzoeker verwijst in zijn middel naar problemen die zouden blijken uit het AIDA-rapport inzake rechtsbijstand en de beroepsprocedure. Uit het AIDA-rapport dat zich in het administratief dossier bevindt blijkt dat er in Oostenrijk recentelijk een hervorming plaatsvond inzake rechtshulpverlening aan verzoekers om internationale bescherming die niet zo positief werd onthaald omdat ze problemen creëert inzake toegang tot gratis rechtshulp en de onafhankelijkheid van de rechtshulpverleners. In de beslissing wordt nergens ontkend dat bepaalde aspecten van de procedure in Oostenrijk voor verbetering vatbaar zijn, maar dit betekent niet dat elke Dublintransfer naar Oostenrijk een grondrechtenschending impliceert. In de bestreden beslissing wordt niet op kennelijk onredelijke wijze geoordeeld: *“Wat betreft de toegang tot de procedure voor het bekomen van internationale bescherming, wordt in het rapport uitdrukkelijk gesteld dat personen wiens verzoek om internationale bescherming in Oostenrijk nog hangende is, zonder problemen opnieuw toegang krijgen tot de procedure indien hun overdracht binnen de twee jaar na het verlaten van Oostenrijk plaats vindt (pagina 56).”*

Met betrekking tot opvang wordt in de bestreden beslissing als volgt gemotiveerd: *“Wat betreft de opvangfaciliteiten meldt het AIDA-rapport dat de omstandigheden in de verschillende opvangstructuren variëren, maar dat de omstandigheden in het algemeen verbeterden door een terugval in het aantal op te vangen personen (pagina 106). Daarnaast ondervinden personen die in kader van de DublinIII Verordening worden teruggestuurd geen problemen bij de toegang tot opvangvoorzieningen (pagina 56, “Dublin returnees also do not face any particular issues in accessing the reception system”). Daarnaast meldt het rapport dat er geen gevallen zijn van verzoekers die uitgesloten worden van opvang omwille van plaatsgebrek in de opvangcentra (pagina 106).”*

In de bestreden beslissing wordt voorts gesteld: *“We bevestigen dat bovenvermelde bron kritische bemerkingen plaatst bij bepaalde aspecten van de procedure tot het bekomen van internationale bescherming en de opvang in Oostenrijk. Echter zijn we van oordeel dat bepaalde tekortkomingen niet kunnen worden gelijkgesteld met een systematisch en structureel falen en bezwaarlijk kan worden gesteld*

dat de Oostenrijkse instanties volledig falen in het bieden van opvang en bijstand en het toegang verlenen tot de procedure tot het bekomen van internationale bescherming. Bovenvermelde bron dwingt niet tot het besluit dat de procedure voor het bekomen van internationale bescherming en onthaal- en opvangvoorzieningen in Oostenrijk zodanig structurele tekortkomingen vertonen, waardoor personen die in het kader van Verordening 604/2013 aan Oostenrijk worden overgedragen per definitie een reëel risico lopen op blootstelling aan omstandigheden die een schending zouden zijn van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Het loutere feit dat opmerkingen kunnen worden gemaakt betreffende bepaalde aspecten is volgens ons onvoldoende om tot dit besluit te komen."

Verzoeker maakt met zijn betoog niet aannemelijk dat hij bij overdracht aan de Oostenrijkse instanties geen gebruik zou kunnen maken van de asielrechtelijke bescherming conform het Verdrag van Genève. Uit de bestreden beslissing blijkt dat verzoekers verzoek om internationale bescherming, conform de geldende Europese en internationaalrechtelijke wetgeving zal onderzocht worden. Er wordt verder uitvoerig uiteengezet dat conform de Dublin III-Verordening, waarbij een gemeenschappelijk Europees asielstelsel is uitgewerkt, Oostenrijk de verantwoordelijke lidstaat is om verzoekers VIB te behandelen. Hij toont niet aan dat hij na overdracht aan de Oostenrijkse autoriteiten in de mogelijkheid zal zijn om zijn VIB verder te zetten.

In de mate verzoeker kritiek uit op de opvang van verzoekers om internationale bescherming in Oostenrijk, dient te worden opgemerkt dat verzoeker reeds na twee dagen Oostenrijk heeft verlaten en niet met een begin van bewijs aantoonde in een opvangcentrum slecht behandeld te zijn geweest of geen eten te hebben gekregen. Hij weerlegt derhalve de motivering dienaangaande in de bestreden beslissing niet. Hij toont met zijn hypothetisch betoog niet aan, bij overdracht, van onderdak en opvang in Oostenrijk verstoken te zullen zijn. Verzoeker maakt verder met zijn betoog niet aannemelijk dat hij bij overdracht aan de Oostenrijkse instanties geen toegang zal hebben tot medische zorgen. Hij kan evenmin gevolgd worden in zijn betoog aangaande zijn psychologisch en traumatisch leed aangezien hij tijdens zijn gehoor verklaarde gezond te zijn en hij geen medische documenten voorlegt die het tegendeel bewijzen. Verder blijkt uit het administratief dossier dat verzoeker door de centrum-arts werd onderzocht die vaststelde dat verzoeker op dat ogenblik niet leed aan een ziekte die een inbreuk zou kunnen inhouden op artikel 3 EVRM en hij zowel geschikt was om in het centrum te verblijven als om te reizen. Ook deze vaststelling weerlegt verzoeker niet.

Uit de bestreden beslissing blijkt verder dat de overnemende staat tijdig op de hoogte wordt gesteld van een medische problematiek om toe te laten de nodige medische verzorging en behandeling te voorzien, wat niet wordt betwist.

Aangaande verzoekers betoog betreffende de anti-migratiepolitiek in Oostenrijk merkt de Raad op dat het onaanvaardbaar is dat vreemdelingen in de brede zin van het woord zowel in Oostenrijk als in andere lidstaten, kunnen worden geconfronteerd met discriminatie, racisme of xenofobie, maar dit niet leidt tot het besluit dat verzoeker na overdracht per definitie een met artikel 3 EVRM of artikel 4 EU-Handvest strijdige behandeling te beurt zal vallen, minstens toont hij dit niet aan met een op zijn specifieke situatie betrokken begin van bewijs. Verder maakte verzoeker tijdens zijn gehoor geen gewag van concrete persoonlijke ervaringen of omstandigheden tijdens zijn verblijf in Oostenrijk die door hem als een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 EVRM of artikel 4 EU-Handvest werden ervaren of die zouden wijzen op een reëel risico op blootstelling aan omstandigheden die een schending zouden zijn van artikel 3 EVRM of artikel 4 EU-Handvest.

In het kader van artikel 3 EVRM is nochtans vereist dat verzoeker doet blijken dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat hij in het land waarnaar hij wordt overgedragen, een ernstig en reëel risico loopt te worden blootgesteld aan foltering of mensonterende behandeling. Hij moet deze beweringen staven met een begin van bewijs. Hij moet concrete, op zijn persoonlijke situatie betrokken feiten aanbrengen. Een blote bewering of een eenvoudige vrees voor onmenselijke behandeling op zich volstaat niet om een inbreuk uit te maken op artikel 3 EVRM. Een eventualiteit dat artikel 3 van het EVRM kan worden geschonden volstaat op zich niet (RvS 27 maart 2002, nr. 105 233; RvS 28 maart 2002, nr. 105 262; RvS 14 maart 2002, nr. 104 674; RvS 25 juni 2003, nr. 120 961; RvS 8 oktober 2003, nr. 123 977).

Verzoeker toont prima facie niet aan dat hij als verzoeker om internationale bescherming bij overdracht naar Oostenrijk zal worden onderworpen aan onmenselijke en vernederende behandelingen in strijd met artikel 3 EVRM, omwille van de fundamentele of structurele tekortkomingen in de opvang en behandeling van verzoekers om internationale bescherming aldaar.

Verzoeker toont niet aan dat de bestreden beslissing niet zou steunen op deugdelijke, feitelijke en juridische overwegingen of dat bepaalde elementen niet of onvoldoende zouden zijn onderzocht. Er kan niet worden besloten tot een schending van de materiële motiveringsplicht of het zorgvuldigheidsbeginsel. Verzoeker heeft evenmin aannemelijk gemaakt dat de bestreden beslissing blij zou geven van willekeur.

Het enig middel is niet ernstig.

2.3. Dienvolgens is niet voldaan aan de drie cumulatieve voorwaarden om tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid over te gaan, zoals opgelegd in artikel 39/82, § 2, van de vreemdelingenwet en artikel 43, § 1, van het PR RvV.

Deze vaststelling volstaat om de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid te verwerpen.

3. Kosten

Met toepassing van artikel 39/68-1, §5, derde en vierde lid van de vreemdelingenwet zal de beslissing over het rolrecht of over de vrijstelling ervan, in een mogelijke verdere fase van het geding worden getroffen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeventien januari tweeduizend drieëntwintig door:

dhr. M. MILOJKOWIC,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. N. VERBRUGGHE,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

N. VERBRUGGHE

M. MILOJKOWIC